

Sygn. akt VP 192/17 Pm

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

26 października 2018 roku

Sąd Rejonowy / Okręgowy w Rybniku V Wydział

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wiesław Jakubiec

Sędziowie

Ławnicy:

Protokolant: Tomasz Kałuża-Herok

przy udziale ./.

po rozpoznaniu 17 października 2018 roku w Rybniku

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w R.

przeciwko P. I.

o zwrot nienależnie pobranego wynagrodzenia

sprawy z powództwa P. I.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w R.

o ekwiwalent za urlop

1. oddała powództwo (...) Sp. z o.o. w R. przeciwko P. I.;
2. zasądza od (...) Sp. z o.o. w R. na rzecz P. I. kwotę 2.700,00 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. zasądza od (...) Sp. z o.o. w R. na rzecz P. I. kwotę 38.131,14 zł (trzydzieści osiem tysięcy sto trzydzieści jeden złotych czternaście groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 23 maja 2016 roku z tytułu ekwiwalentu za urlop;
4. zasądza od (...) Sp. z o.o. w R. na rzecz P. I. kwotę 2.700,00 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
5. wyrokowi w punkcie 3 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 12.357, 81 zł (dwanaście tysięcy trzysta pięćdziesiąt siedem złotych osiemdziesiąt jeden groszy).

Sygn. akt V P 192/17

UZASADNIENIE

Dnia 16 maja 2017 roku strona powodowa (...) sp. z o.o. w R. wniosła przeciwko pozwanemu P. I. pozew o zwrot wypłaconego mu wynagrodzenia w wysokości 49.922, 90 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5.08.2016 r., a także zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazała, iż jest to już kwota po potrąceniu 32.768, 10 zł przysługującej pozwanemu dywidendy za rok 2015. Dodała, że pozwany nie rozliczył się z czynności serwisowych za których wykonanie otrzymał w okresie od stycznia 2015 r. do kwietnia 2016 r. w tej sytuacji nienależne świadczenie w łącznie kwocie wskazanej wyżej.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniosł o jego oddalenie i jednocześnie złożył pozew wzajemny o zasądzenie od powodowej spółki (pозwanego wzajemnego) kwoty 22.406, 96 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu wzajemnego z tytułu ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że od maja 2015 r. jego wynagrodzenie wzrosło w związku z tym, że z uwagi na przejście na urlop macierzyński jego żony (S. I.) i B. S. (1) musiał przejąć dodatkowe obowiązki, w tym musiał zająć się przyuczeniem nowego pracownika. Warunki wynagradzania i nowy zakres obowiązków ustalili w rozmowie telefonicznej z prezesem spółki -M. S., i było to wynagrodzenie niezależne od czynności serwisowych.

Powodowa spółka (pозwana wzajemna) w odpowiedzi na pozew wzajemny wniosła o jego oddalenie podnosząc, że to żona powoda wzajemnego S. I. była w spółce osobą odpowiedzialną za rozliczenie wynagrodzenia oraz urlopy wypoczynkowe pracowników (w tym powoda wzajemnego) i to z jej niedopatrzania nie było prowadzonej w spółce ewidencja czasu pracy. Dodała, że firma (...) sp. z o.o. (prowadząca księgowość powodowej spółki) nie otrzymała nigdy od S. I. informacji o niewykorzystanych urlopach pozwanego (powoda wzajemnego).

Na rozprawie w dniu 6 kwietnia 2018 r. powód wzajemny rozszerzył powództwo, żądając zasądzenia od powodowej spółki (pозwanego wzajemnego) z tytułu ekwiwalentu za urlop łącznej kwoty 38.131, 14 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23.05.2016 r. W uzasadnieniu powód wzajemny wskazał, że zwiększenie dochodzonej kwoty związane jest z doliczeniem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop również za lata 2011-2012 tj. 40 dni.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 7.12.2009 r. zawarta została pomiędzy M. S. (który objął w kapitale zakładowym 70 % udziałów) oraz żoną pozwanego S. I. (która objęła 30% udziałów) umowa spółki (...) sp. z o.o. w R.. Później S. I. przekazała w drodze darowizny połowę posiadanych przez siebie udziałów pozwanemu (powodowi wzajemnemu).

Prezesem Zarządu spółki został wybrany M. S., a S. I. wiceprezesem.

M. S. prowadzi od wielu lat w Ł. działalność pod firmą (...).

Strona powodowa (pозwany wzajemny) zobowiązana była podpisać z firmą (...) umowę dystrybucyjną na czas nieokreślony, na podstawie której m.in. strona powodowa zobowiązywała się, że nie będzie angażować się w działalność konkurencyjną dla T. M. S. i będzie otrzymywać produkty wyłącznie od T. M. S. , chyba że M. S. wyrazi zgodę na inne. Strona powodowa miała się zajmować głównie ostateczną obróbką dostarczanych przez M. S. produktów. Powodowa spółka miała kupować od T. M. S. produkty po cenach obowiązujących w aktualnym cenniku T. M. S.. Powoda spółka zobowiązana została pracować na systemie informatycznym udostępnionym przez T. M. S.. Prezes Zarządu M. S. mimo przebywania co do zasady głównie w Ł. sprawował codzienny, kompleksowy nadzór nad działalnością powodowej spółki znajdującej się w R. wykorzystując do tego łącza internetowe i telefoniczne.

Usługi księgowe na rzecz powodowej spółki (pозwanego wzajemnego) prowadziła firma (...) sp. z o.o. w Ł., której prezesem jest I. K..

W dniu 1.02.2011 r. strona powodowa zawarła z pozwanym P. I. umowę o pracę na czas nieokreślony na stanowisku menadżera sprzedaży w pełnym wymiarze czasu pracy. Zgodnie z ust. 1 pkt 5 umowy wynagrodzenie miesięczne brutto obejmowało: stawkę podstawową brutto 4.910 zł, premię w wysokości 1450 zł płatną pod warunkiem uzyskania

dodatniego wyniku finansowego spółki za poprzedni miesiąc kalendarzowy, wynagrodzenie z tytułu rozliczenia usług serwisowych oraz nagrodę uznaniową.

Kwoty wynagrodzeń za czynności serwisowych były wypłacane na podstawie informacji przekazywanych przez S. I., a w okresie jej urlopu przez pozwanego (powoda wzajemnego).

S. I. przebywała na urloпах: macierzyńskim, rodzicielskim i wypoczynkowym w okresie 15.03.2015- 27.05.2016 r., przy czym już od listopada 2014 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim związanym z ciążą.

B. S. (2) przebywała na urloпах: macierzyńskim, rodzicielskim i wypoczynkowym w okresie 15.06.2015- 8.03.2016 r..

Od 12.11.2014 r. powoda spółka zatrudniła I. G., która wymagała długiego przyuczenia i robiła błędy.

Od 25.09.2015 r. do 29.02.2016 r. na umowę zlecenie powodowa spółka zatrudniała Ł. S., który w swoim wolnym czasie miał zastępować pozwanego w czynnościach serwisowych i montażach linii przenośnikowych u klientów, mając ustalone stałe wynagrodzenie. Zatrudnienie go miało wspomóc finansowo rodzinę Państwa S., w okresie gdy B. S. (2) przebywała na ww. urloпах.

Od maja 2015 r. wynagrodzenie pozwanego wzrosło. Związane to było z przejściem na urlop macierzyński jego żony (S. I.) oraz B. S. (1), co skutkowało przejściem przez niego dodatkowych obowiązków, w tym m.in. zajęcie się przyuczeniem nowego pracownika (I. G.). Warunki wynagradzania i nowy zakres obowiązków ustalili pozwany najpierw z wiceprezesem- S. I., a następnie w rozmowie telefonicznej z Prezesem Zarządu-M. S.. Było to wynagrodzenie niezależne od czynności serwisowych, których od tej daty pozwany praktycznie wcale lub b. rzadko wykonywał z uwagi na obciążenie nowymi obowiązkami. Kwota wynagrodzenia miała wynosić ok. 9000 zł netto, miało odpowiadać łącznie dotychczasowemu wynagrodzeniu podstawowemu pozwanego oraz jego żony i kształtować się cały czas w takiej samej wysokości (w tym przy uwzględnieniu przekroczenia progu podatkowego w ciągu roku). Podwyższenie wynagrodzenia nie podniosło kosztów działalności firmy, gdyż w tym okresie świadczenia należne żonie pozwanego i B. S. (2) miał wypłacać Zakład Ubezpieczeń Społecznych. W okresie od maja 2015 r. do kwietnia 2016 r. pozwany przejął obowiązki swoje żony tj. m.in. w zakresie: obliczania wynagrodzeń pracowników, kontaktów z księgowością, opracowania ofert handlowych, opracowania potwierdzeń zamówień, opracowania zamówień do dostawców, fakturowania; kontaktów z klientami, windykacji zobowiązań, wdrażania nowego pracownika, nadzoru na handlowcami, dbania o miesięczne obroty i marżowość sprzedawanych produktów oraz obowiązki B. S. (1) tj. m.in. w zakresie opracowania ofert handlowych; opracowania potwierdzeń zamówień; opracowania zamówień do dostawców, fakturowania; kontaktów z klientami, zlecenia przesyłek u kurierów.

Pomimo okrojonego składu osobowego powodowa spółka podniosła znacząco dochodowość zarówno na koniec roku 2015, jak i następnie do kwietnia 2016 r.

W dniu 27 kwietniu 2016 r. podczas zwyczajnego zgromadzenia wspólników doszło do konfliktu pomiędzy M. S., a pozwanym i jego małżonką. Po wybraniu na P. zarządu M. S., ten niespodziewanie nie zagłosował za S. I. wskutek czego nie została ona wybrana do zarządu na następną kadencję. W reakcji na powyższe pozwany złożył oświadczenie o rozwiązanie z nim umowy o pracę za wypowiedzeniem z wnioskiem o rozwiązanie umowy za porozumieniem stron z dniem 30.04.2016 r. i prezes zarządu M. S. w obecności żony pozwanego i K. K. (pełniącego funkcję protokolanta na zgromadzeniu) wyraził na to zgodę .

W dniu 24 maja 2016 r. Prezes Zarządu M. S. złożył pozwanemu oświadczenie o rozwiązaniu z nim umowy o pracę na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p z uwagi na nieusprawiedliwione niestawiennictwo w pracy 2.05.2016 r. i w kolejnych dniach. Wyrokiem z dnia 14.08.2018 r. (sygn. akt V P 207/16) Sąd Rejonowy w Rybniku m.in. utrzymał wyrok zaoczny z dnia 12.10.2106 r. w zakresie sprostowania świadectwa pracy pozwanego (powoda wzajemnego) poprzez wskazanie, że rozwiązanie umowy o pracę z powodową spółką nastąpiło za porozumieniem stron 30.04.2016 r..

Pozwany (powód wzajemny) miał od 2011 r. przez cały okres zatrudnienia prawo do rocznego urlopu wypoczynkowego w wymiarze 26 dni. O swoich urlopowych wypoczynkowych pozwany i jego żona informowali telefonicznie firmę prowadzącą księgowość, nie składali kart urlopowych.

W latach 2011-2012 pozwany nie wykorzystał 40 dni urlopu, w roku 2013 pozwany nie wykorzystał 11 dni urlopu, w 2014 r. nie wykorzystał 11 dni, w 2015 r. nie wykorzystał 26 dni, a w 2016 r. nie wykorzystał 9 dni.

W październiku 2016 r. strona powodowa złożyła do Prokuratury Rejonowej w Rybniku zawiadomienie o popełnieniu przez pozwanego na jej szkodę przestępstwa m.in. z art. 284 § 2 kk poprzez przywłaszczenie kwoty 117.137, 90 zł „pobranej rzekomo z tytułu czynności serwisowych, które nie zostały udokumentowane i rozliczone ze spółką”. Postępowanie karne prowadzone ad rem zostało prawomocnie umorzone.

Dowód: umowa spółki, umowa dystrybucji, umowa o pracę k. 24-25, rozliczenie wypłat, listy płac, wiadomości mailowe, oświadczenie o rozwiązaniu umowy wraz zpo k. 77, świadectwo pracy k. 79, wezwanie strony powodowej do zapłaty k. 81, zawiadomienie o przestępstwie, oświadczenie o potraceniu k.93, uchwała nr 2, oświadczenia pracowników, umowa o pracę z I. G. i jej świadectwo pracy, umowa zlecenia z Ł. S., faktury VAT k. 164-190, 259-271, zeznania świadka I. K. k. 282 tył, zeznania świadka Ł. S. k. 350 tył; zeznania świadka M. A. k. 351, zeznania świadka B. S. (1) k. 351 tył, zeznania świadka I. G. k. 352 tył, zeznania świadka S. I. k. 35, płyta CD z mailami B. S. k. 252, zestawienie wynagrodzeń z tytułu serwisów i wynagrodzenie pozwanego, historia rachunku bankowego, przesłuchanie M. S.. 461 tył, wyrok SR w Rybniku wraz z uzasadnieniem (sygn. akt V P 207/16), przesłuchanie pozwanego P. I. k. 502 tył,

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci ww. dokumentów, zeznań świadków: I. G., I. K., B. S. (2), Ł. S., M. A., S. I. oraz przesłuchania stron, które wraz z dowodami z dokumentów tworzą spójny i logiczny obraz przedstawiający stan faktyczny sprawy.

Zeznaniom świadka I. K. i prezesa powodowej spółki – (...) Sąd dał wiarę w takim zakresie w jakim korelowały z pozostałym materiałem dowodowym. Zeznania powyższych osób były w istotnych kwestiach tendencyjne i sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowy zebrany w sprawie.

Zwrócono pismo strony powodowej z dnia 22.10.2018 r. z uwagi na złożenie go już po terminie (po zamknięciu rozprawy). Nadto wskazane w nim wnioski dowodowe nie były na tyle istotne aby konieczne było otwarcia na nowo rozprawy i co do zasady wnioski te były spóźnione.

Na rozprawie w dniu 17.10.2018 r. Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z „zestawienia kalkulacji za 2015 r.” albowiem wniosek nie miał zachowanej właściwej formy – nie wynikało z niego czym jest, kto go przygotował (brak było podpisu), na podstawie jakich danych został przygotowany, czy jest kompletny, a nadto był to wniosek spóźniony. Pełnomocnik strony powodowej podjął nieskuteczną próbę złożenia zastrzeżeń. Na tej rozprawie oddalono również wniosek strony powodowej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresy systemów informatycznych, gdyż wniosek ten zmierzał do przedłużenia postępowania i miał wykazać okoliczności nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Strona powodowa nie złożyła zastrzeżeń.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo powodowej spółki nie zasługiwało na uwzględnienie.

Oświadczenia woli stron umowy o pracę – zarówno przy jej zawarciu, jak i przy modyfikacji jej treści – nie muszą być złożone na piśmie, ani nawet nie muszą być wyraźne (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2007 r. , sygn. akt I BP 6/07, LEX nr 897925). Liczy się zgodny zamiar stron. Jeśli obie chcą zmienić umowę i w praktyce postępują zgodnie z ustnymi ustaleniami, dochodzi do skutecznej modyfikacji warunków pracy lub płacy. Jeśli strony ustaliły ustnie wysokość wynagrodzenia przewidzianego dla pracownika za wykonanie przez niego określonej pracy, to ustalenie obowiązuje i pracodawca musi się wywiązać ze swojej obietnicy danej pracownikowi. To oznacza, że warunki omówione i doprecyzowane ustnie muszą zostać spełnione, a ustalenia ustne mają wiążącą moc.

W ocenie Sądu pozwany wykazał, że w wyniku ustnych ustaleń ze swoim pracodawcą miał otrzymywać od maja 2015 r. do końca zatrudnienia wynagrodzenie w wysokości ok. 9000 zł netto. Zatem otrzymywane przez niego wynagrodzenie w przedmiotowym okresie było świadczeniem dla niego należnym. Za pierwsze miesiące roku 2015 r. było to świadczenie z tytułu wykonanych serwisów, a od maja 2015 r. z tytułu zwiększenia obowiązków w związku z przejściem na urlopy: macierzyński, rodzicielski i wypoczynkowy dwójki podstawowych pracowników spółki: S. I. i B. S. (1). Z osób dotychczas pracujących w siedzibie firmy pozostał jedynie pozwany oraz nowo przyjeta I. G. (wymagająca przyuczenia i ścisłego nadzoru) i w ograniczonym zakresie pomagała im z domu B. S. (2). Z zeznań wszystkich powołanych w sprawie świadków wynika, że pozwanemu zwiększył się w tym okresie znacząco zakres obowiązków, musiał on przebywać przez znaczną część czasu w siedzibie spółki. Z tego też powodu zaprzestał on praktycznie wykonywania usług serwisowych. Prezes M. S. zaprzeczał powyższemu, jednocześnie jednak nie potrafił wyjaśnić kto w takim razie przejął obowiązki dotychczasowych dwóch pracowników i kto sprawował nadzór nad nowo przyjetą pracownicą I. G., o której wszyscy świadkowie mówili, że przyuczenie jej szło z dużymi oporami i popełnia dużo błędów, ale jak sam wskazał M. S. mimo to „firma funkcjonowała przy niskim poziomie błędów”, co świadczy o tym że czynności wykonywane przez I. G. musiały być na bieżąco sprawdzane przez pozwanego (powoda wzajemnego). Strona powodowa wycofała się ostatecznie z pierwotnych twierdzeń, iż zatrudniła męża B. S. (2) aby wykonywał jej obowiązki, bowiem sam Prezes Zarządu podczas przesłuchania przyznał, że zawarcie umowy zlecenia z Ł. S. (a ściślej- przyznane mu wynagrodzenie) miało głównie na celu jedynie wesprzeć finansowo Państwo S.. Strona powodowa nie potrafiła również wykazać, że B. S. (2) w sposób znaczący w tym okresie pracowała dla spółki. Przeczą temu twierdzeniu świadkowie, w tym sama B. S. (2) i jej mąż, oraz sytuacja w jakie się znalazła B. S. (2) – opieka nad nowo narodzonym dzieckiem i dwójką starszych dzieci.

Rozliczanie wykonanych usług serwisowych dokonywane było na podstawie zleceń serwisowych i w przypadku każdego z pracowników wykonujących te czynności wynagrodzenie z tego tytułu było ustalane w zależności od konkretnego przypadku. Wynagrodzenie z tego tytułu ustalała S. I., a podczas jej nieobecności pozwany (powód wzajemny). Wbrew twierdzeniom świadka I. K. i Prezesa M. S. nie tylko pozwany ale również inni pracownicy serwisowi nie składali osobnych rozliczeń z faktur usług serwisowych. Stąd zarzut strony powodowej odmawiającej pozwanemu jakiegokolwiek świadczenia z tytułu wykonanych przez niego usług serwisowych w okresie I- IV 2015 r. z powodu rzekomych nierozliczeń jest nieuzasadnione, a świadczenia wypłacone z tego tytułu nie można uznać za nienależne.

W świetle powyższego jako wiarygodne brzmią twierdzenia pozwanego, że zawniósował w maju 2015 r. o zwiększenie mu wynagrodzenia z tytułu zwiększonych obowiązków, co zostało najpierw omówione z wiceprezesem Zarządu S. I., a następnie w trakcie rozmowy telefonicznej z Prezesem Zarządu M. S.. Pozwany logicznie oraz precyzyjnie wyjaśnił jak i dlaczego w ten sposób kształtowało się jego wynagrodzenie w poszczególnych miesiącach objętych pozwem. Zauważyć należy, że co miesiąc pozwany informował prezesa M. S. o wynagrodzeniach poszczególnych pracowników spółki (w tym swoich), telefonicznie często omawiana była wysokość wynagrodzenia i nigdy świadczenie należne pozwanemu (powodowi wzajemnemu) nie była kwestionowana przez M. S.. Prezes spółki pozostawał w bardzo częstym kontakcie z firmą, która prowadziła księgowość powodowej spółki i która znajdowała się w Ł. (a przez dłuższy okres nawet w siedzibie firmy (...)). Prezes Zarządu miał również nieograniczony dostęp do historii rachunków bankowych spółki, z których dokonywane były przelewy wynagrodzeń. Świadek I. K. podczas swoich zeznań wskazywał, że wielokrotnie wskazywała M. S., że pozwany otrzymuje zwiększone wynagrodzenie. Z kolei podczas swojego przesłuchania M. S. kilkakrotnie sam podkreślał jak duży wpływ mają wynagrodzenia pracowników na koszt działalności gospodarczej oraz że ta kwestia była dla niego istotna i to on decydował o tym kto jakie otrzyma wynagrodzenie w spółce. W świetle powyższego Prezes M. S. bezsprzecznie w przedmiotowym okresie wiedział, że pozwany otrzymuje wynagrodzenie w zwiększonej wysokości, bowiem wynikało to z ustnych ustaleń stron. Prezes M. S. miał odpowiednie narzędzia i skutecznie wykorzystywał jej do kontroli spółki, także w zakresie wynagrodzeń pracowniczych. Podkreślić należy, iż z przedstawionych wiadomości mailowych wysyłanych do Ł. dotyczących wynagrodzeń, oprócz tylko jednego przypadku (które pozwany określił jako pomyłkę na zasadzie „kopiuj- wklej”), nie było przy ich opisie wskazań, że zwiększone wynagrodzenie dotyczy usług serwisowych. Zatem przyjąć należy, iż Prezes M. S. akceptował powyższe ustalenia aż do czasu konfliktu który powstał w kwietniu 2016 r., bowiem pozwalały one funkcjonować spółce w

trudnym dla niej okresie i nie zwiększały kosztów działalności z uwagi na fakt, że świadczenia należne S. I. i B. S. (1) wypłacał Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Brak aneksu do umowy w tym zakresie uzasadniają przedstawione przez pozwanego wzajemnego okoliczności, w tym fakt szczególnej pozycji jaką zajmowali w spółce pozwany i jego żona tj. status współudziałowców spółki oraz wynikających z stąd ich relacji z M. S..

Na marginesie zauważyć należy, iż powództwo powodowej spółki podlegałoby również oddaleniu wtedy gdyby przyjąć nawet, że było to świadczenie nienależne. Przepis art. 405 kc w zw. z art. 300 kp stanowi, iż kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, zobowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. W myśl art. 410 kc w zw. z art. 300 kp przepisy artykułów poprzedzających stosuje się w szczególności do świadczenia nienależnego (§ 1). Świadczenie natomiast jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia (§ 2). Nie można w okolicznościach sprawy stwierdzić, że pozwany obiektywnie mógł liczyć się obowiązkiem zwrotu wypłaconego mu świadczenia. Obowiązek zwrotu korzyści mógł powstać gdyby przypisać pozwanemu złą wiarę w pobraniu nienależnego mu świadczenia, a taka zła wiara nie została w niniejszym postępowaniu pozwanemu wykazana.

Mając powyższe na uwadze oddalono powództwo strony powodowej (pkt 1), a o kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy i na podstawie § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym w dacie wszczęcia postępowania. Strona powodowa przegrała spór z pozwanym i zobowiązana jest do zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 2700 zł (pkt 2 sentencji).

Z kolei powództwo wzajemne należy uznać w całości za zasadne.

Zgodnie z art. 171 § 1 k.p. w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny. Z dniem rozwiązania stosunku pracy prawo do urlopu wypoczynkowego w naturze przekształca się w prawo do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop (zob. wyr. SN z 29.03.2001 r. sygn I PKN 336/00). Prawo do ekwiwalentu jest niezależne od sposobu ustania stosunku pracy.

Pozwana wzajemna w toku postępowania ograniczyła się jedynie do zaprzeczenia całościowo temu, że roszczenie powoda zasługuje na uwzględnienie w jakimkolwiek zakresie a jednocześnie nie potrafiła wykazać, żeby rozliczyła się z powodem wzajemnym z przysługującego mu corocznego urlopu wypoczynkowego albo w naturze albo w ekwiwalencie pieniężnym. Pozwana nie potrafiła nawet określić ile dni urlopowych w poszczególnych latach pozwany wykorzystał. Zatem argumentacja pozwanej wzajemnej, że „winną całej sytuacji jest żona powoda wzajemnego” czy wskazywanie że „firma prowadząca księgowość spółki do czasu rozwiązania z powodem wzajemnym umowy nie miała żadnego zgłoszenia, że nie wykorzystywany jest w całości przez powód wzajemnego przysługujący mu coroczny urlop wypoczynkowego” jest chybiona. Na pracodawcy ciąży obowiązek umożliwienie pracownikowi wykorzystania w naturze urlopu wypoczynkowego i zobowiązanie pracownika do jego systematycznego wykorzystywania w przysługujących mu okresach, w tym prowadzenie odpowiedniej ewidencji. Potwierdzona w materiale dowodowy została praktyka wskazywana przez powoda wzajemnego, że zarówno powód wzajemny jak i jego żona tylko informowali (telefonicznie, mailowo) firmę zajmującą się księgowością spółki o tym że idą na urlop. Nie była to przez lata praktyka kwestionowana przez pracodawcę. Praktyka ta umożliwiała (mimo nie do końca prawidłowej formy) właściwe ewidencjonowanie wykorzystywanego przez powoda wzajemnego urlopu wypoczynkowego, ale jak się okazuje nie było to robione przez firmę obsługującą spółkę. Powołani w sprawie świadkowie jednoznacznie wskazywali, że powód wzajemny niezwykle rzadko na taki urlop przez cały okres zatrudnienia się udawał. W związku z powyższym należało uznać roszczenie powoda wzajemnego za wykazane zarówno co do ilości dni za które przysługuje ekwiwalent, jak i łącznej obliczonej wysokości roszczeń z tego tytułu. Sąd uwzględnił roszczenie od 2011 r., albowiem pozwana wzajemna nie złożyła skutecznie w terminie (do czasu zamknięcia rozprawy) zarzutu przedawnienia.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie przywołanych przepisów, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 38131, 14 zł tytułem ekwiwalentu za urlop z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 maja 2016 r. , przy czym o odsetkach orzeczono z mocy art. 481 k.c.(pkt 3 sentencji).

Wyrokowi w punkcie 3 nadano rygor natychmiastowej wykonalności zgodnie z art. 477² k.p.c. stosownie do rozstrzygnięcia zawartego w postanowieniu z dnia 13.11.2018 r., którym Sąd uzupełnił wyrok z dnia 26.10.2018 r. przyjmując jako jednomiesięczne wynagrodzenie powoda wzajemnego kwotę 12357, 81 zł obliczoną na podstawie złożonych przez pozwaną wzajemną listy płac powoda wzajemnego, z trzech ostatnich miesięcy poprzedzających rozwiązanie z nim umowy o pracę (pkt 5 sentencji).

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy i na podstawie § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym w dacie wszczęcia postępowania. Pozwana wzajemna przegrała spór z powodem wzajemnym w zakresie zasądzonego roszczenia wobec czego winna zwrócić na rzecz powoda koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2700 zł (pkt 4 sentencji).